

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

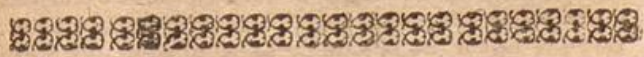
Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

Appendix. De Indulgentiis & Purgatorio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

sa anno 1478. sententiam Petri de Osma, qui asser-
bat, non nisi peracta poenitentia confitentes debere ab-
soluti: quam quidem sententiam falsam, scandalo-
sam, & SS. Patrum decretis Apostolicisque constitutio-
nibus contrariam, & haeticam declaravit, cuius Bullae
mentio fit in censura Facultatis Parisiensis dato anno
1644. die 23. Iunii, in qua eandem vt temerariam, & ha-
reticam proscripsit.

APPENDIX.

De Indulgentiis, & Purgatorio.

QVONIAM supra diximus, posse confessarium in-
jungendarum satisfactionum rigorem, minuere oc-
casione Indulgentiarum, poenaque temporales pec-
catis, quoad maculam remissis, debitas, quibus in hac vi-
ta satisfactum minime fuerit, post hanc vitam in Purga-
torio esse luendas, vt vtrumque melius & certius intelli-
gatur, Appendicem hanc de Indulgentijs, & Purgatorio
apposuimus, in qua, quid de vtroque secundum Ca-
tholicae fidei normam sentiendum sit, breuiter expli-
cabitur.

PARAGRAPHUS I.

Quid sit, & quotuplex Indulgentia.

INDVLGENTIAE nomen, secundum communem,
& receptum Ecclesiae usum, significat poenae temporalis
peccato, quoad culpam remisso, debita condonationem,
quae fit ab Ecclesia ex iusta aliqua, & rationabili causa per
applica-

applicationem satisfactionum Christi Domini, ut fide docet, & explicat Bellarm. Lib. 1. de Ind. cap. 1. & 2. Quod ut evidentius fiat, duo nobis hic breuiter demonstrandi sunt.

Primum est, extare in Ecclesia Theaurum quemdam vnde applicanda fidelibus indulgentia proferuntur: quod Theaurus constat in primis ex satisfactionibus ipsius Christi Domini. quarum valor, cum infinitus fuerit (ut dicitur 1. part. tract. 5, constat) quantacunque fiat illarum applicatio, Theaurus ille nunquam exhauriri potest. Constat etiam ex satisfactionibus superabundantibus Sanctorum, quorum aliquos certum est, longe plura peccata esse, quam ob peccata commissa promeriti fuerint (quod de sanctissima Virgine Deipara negare, nemo potest, & de S. Ioanne Baptista, multi que aliis pias faciunt) quibus satisfactionibus voluntarie ab illis, & ex perfecta charitate acceptatis vis quaedam inerat, non meritoria, cuius fructum in caelo percipiunt, sed etiam satisfactoria, quam licet ipsis minime necessariam (ut ponimus) aliis tamen maxime utilem, & salutarem esse Ecclesia semper agnouit, ut ex communione Sanctorum, quam in Symbolo profitemur, alii que scripturae sacrae fuse probat Isamb. tract. 1. de Indulg. disp. 1. art. 3. Gamach. disp. vnica de Indulg. cap. 2. vbi etiam ex communi Doctorum sententia variis argumentis ostenditur iustum in hac vita non solum pro suis, sed etiam pro aliorum iusti peccatis, ob charitatis vnionem, Deo satisfacere posse.

Porro has Sanctorum satisfactiones Christi Domini satisfactionibus coniungit Ecclesia non ut vllum harum defectum suppleat, cum perfectissimae sint; neque ut eorumdem valori infinito quidquam superaddat; sed tunc ut ipsius Christi virtutem in sanctis eius veneretur, tum eorum perfectam cum Christo capite vnionem, & membrorum eiusdem capitis in ytraque Ecclesia triumphantium ac militante communione demonstraret.

Secundum est, supradicti Theauri dispensationem Christi

Christo Domino Ecclesie creditam fuisse, vt habetur in extrauag. *Vnigenitus* de pœnit. & remiss. & in Concilio Trid. sess. 25. de Indulg. Et probari potest tum ex illis Christi Domini verbis; S. Matth. 16. *quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cœlis*; quibus potestas generalis & amplissima conceditur vincula quæcumque soluendi, quibus à consecutione salutis homines præpediri possint: tum etiam ex continua & vniuersali praxi Ecclesie, quæ iam inde à tempore Apostolorum, & consequentibus sæculis ad hæc vsque tempora perseverauit. S. Paulus siquidem Indulgentiam Corinthio incestuoso pœniteni concessit ad instantiam aliorum fidelium, qui pro illo intercesserant, vt docent S. Thom. & Theodor. in comment. super cap. 2. Epist. 2. ad Corinth. Similiter Indulgentias ad postulationem martyrum, qui in carceribus ob Christi confessionem detinebantur, pœnitentibus concessas fuisse, constat ex variis testimoniis Tertull. S. Cypr. & aliorum, qui apud Bellarm. cap. 3. referuntur. De earumdem postea Indulgentiarum vsu mentio fit in Concilio Nicœno t. can. 11. Ancyrano can. 5. Laodiceno can. 2. & aliis passim vsque ad Gregoriū magnum, à cuius temporibus vsus indulgentiarum notior, adhuc & frequentior in vniuersa Ecclesia fuit, vt fuse ostendit idem Bellarminus supra.

Ex quibus constat, quàm falsò & temerariè hodierni hæretici Indulgentias ab Ecclesia concedi posse denegent, quorum error vel eo solo nomine præscribi deberet, quòd non alios patronos agnoscat quàm VValdenses, qui primi Indulgentias impugnarunt, vt obseruat idem Bellarm. supra apud quem fusior hæreticorum illorum refutatio, & veritatis nostræ fidei probatio videri potest.

Quæres, quis sit indulgentiarum effectus; seu à quibus pœnis per Indulgentias liberemur. Resp. per concessionem Indulgentiarum nos minimè liberari à pœnis naturalibus, quæ peccatum originale consequuntur, neque etiam à pœnis, ob delicta in foro externo siue Ecclesiastico, siue politico subeundis, sed a pœnis illis temporariis.

libus, quæ ob peccata post baptismum commissa, & quoad culpam remissa debentur in foro interiori diuina iustitiæ, seu (vt loquuntur Theologi) in foro animæ, quæque vel in hac vita, vel post illam in Purgatorio luenda forent, si homo prius moreretur, quàm condignè pro illis offerret satisfactionem: ita vt per Indulgentiarum concessionem à pœnarum illarum reatu liberentur non modò coram Ecclesia, vt olim nonnulli dixerunt quos refellit S. Doctor in 4. disp. 20. q. 1. a. 3. sed etiam verè coram Deo, vt fusè ex eodem S. Doctore & aliis probat idem Bellarm, supra, & post illum Gamach. disp. vltima de Indulg. cap. 5.

Sunt autem variæ, & multiplices Indulgentiæ per varia, & multiplices concessionum forma, & concedentium voluntate. Interdum enim conceduntur Indulgentiæ aliquot dierum, vel annorum, vel quadragenarum; interdum tertia, vel quarta aut alia pars peccatorum per indulgentiam condonatur, aliquando plenaria Indulgentia conceditur; aliquando plenissima & in forma Iubilæi. Et quidem, quando conceditur Indulgentia tot dierum, vel annorum, vel quadragenarum; sensus est, per illam Indulgentiam remittitur pœnæ temporalis, pro peccatis remissis, & quantum culpam deletis, in hac vita aut in altera luenda, quantum redimeretur per pœnitentiam tot diebus, vel annis vel quadragenis secundùm antiquos Ecclesiæ canones imponi solitam, vt explicant Palud. Major, S. Anton. Sot. Suar. & alij, apud Laym. tractat. 7. de Indulg. capite 3. Similiter quando per Indulgentiam condonatur tertia, vel quarta pars peccatorum, nihil aliud significatur, quàm remitti tertiam vel, quartam partem pœnæ illius temporalis pro peccatis luenda. Plenaria verò Indulgentia totam pœnam temporalem peccato quoad culpam remisso debitam tollit: quod similiter facit illa, quæ dicitur plenissima, & in forma Iubilæi, nisi in quantum simulcum Indulgentia facultate aliqua conceduntur ad eligendum confessarium, quod à

à casibus quibuslibet, & censuris absoluat, & in votis, aut irregularitatibus dispense, vt fieri solet in iubilais: quæ omnia fufius explicata & probata reperiuntur apud eundem Bellarm. supra cap. 9. vbi monet Indulgentias illas, in quibus mille & plurium annorum remissio conceditur, suspectas & à quæstuarijs confectas nonnullis videri; cum non soleant Pontifices concedere Indulgentias nisi tot annorum, quod solebant pœnitentiæ iniungi; quæ quidem non extendebantur vltra septem, aut decem, aut viginti annos, aut certè ad totam vitam, quæ vltra centum annos prorogari non solet: quanquam Tolet. lib. 6. cap. 23. Indulgentias eiusmodi rectè concedi posse contendit, si per illas intelligatur tantum pœnæ remitti, quantum redimere deberet peccator per pœnitentiã, quæ tot millibus annorum duraret; cuius quidem pœnæ reatum non est creditu difficile à multis incurri, qui (vt scriptura loquitur) *Sibiunt quasi aquam iniquitatem.*

PARAGRAPHUS II.

Quis possit concedere Indulgentias, & quam causam ad id requirantur.

SVPPONIMVS ex Bellarm. lib. 1. de Indulg. cap. 5. & Suar. disp. 69. de Pœnit. sect. 4. Indulgentiæ concessionem respectu viuorum fieri per modum cuiusdam absolutionis, quæ annexam habet solutionem ex thesauro Ecclesiæ, vt constat ex varijs summorum Pontificum diplomatis, quæ ibidem refert Bellarm. Diximus, (respectu viuorum;) quia si quæstio sit de defunctis in Purgatorio existentibus, Indulgentiæ ipsis applicantur non per modum absolutionis, cum nullam in eos Ecclesia iurisdictionem obtineat; sed tantummodo per modum solutionis seu suffragij; sicut captiuum apud Turcas

Tarcas detentum Rex Gallia non per viam authoritatis, ut in proprio regno, sed tantum per viam solutionis, redemptionis liberate potest. Quod quis autem modo concedatur Indulgentia, siue per modum absolutionis, siue per annexam habeat solutionem, siue per modum simplicis solutionis; certum est in concedente requiri Iurisdictionem in foro exteriori Ecclesie; quia sine illa neque absolutionem concedere, neque bona Ecclesie communia in eius thesauro deposita legitime dispensare potest.

Dicendum 1. summum Pontificem ex iure diuino habere plenissimam potestatem concedendi quaslibet Indulgentias omnibus & singulis Christi Domini fidelibus. Quod constat tum ex potestate illimitata à Christo Domino primario, & præ reliquis Apostolis concessa S. Petro, cui succedit summus Pontifex; S. Matth. 16. *Tibi dabo claves regni cælorum: &c. & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cælis, &c.* Tum etiam ex eo, quod ad conferendas Indulgentias duplex ex parte concedentis requiritur potestas; vna in eos, quibus conferuntur, altera in thesaurum Ecclesie ex quo desumuntur: vnaque autem illam potestatem in summo Pontifice plenissimam reperiri apud omnes Catholicos constat, & magis adhuc constabit ex iis quæ infra dicentur tract. 2. cap. 3. de legibus. Addit Tolet. lib. 6. cap. 25. Concilium generale similem habere potestatem concedendi quaslibet Indulgentias etiam plenarias, quod à Conc. Lateranensi factum fuisse dicit.

Dicendum 2. Episcopos etiam habere potestatem conferendi aliquas Indulgentias, ut patet ex cap. *Nostra* de pœnit. & remiss. & ex ipsius Ecclesie praxi satis constat, possunt enim Episcopi conferre Indulgentias vnius anni in Dedicatione Ecclesie, & quadraginta dierum in anniversario Dedicationis; quam vltimam Indulgentiam possunt, quodcumque ipsis libuerit, ex causa aliqua legitima concedere, ut habetur ex cap. *Cum eo*, de pœnit. & remiss.

Quærent Theologi, an Episcopi potestatem illam conferendi

ferendi Indulgentias habeant tantum ex iure humano, seu ex concessione summi Pontificis, an vero ex iure diuino; & si ex iure diuino, cur adeo restricta & limitata sit? Omnis variis Doctorum responsionibus probalissime loqui videntur ij, qui asserunt Episcopos hanc potestatem ex iure diuino habere; cum sint (vt dicit Apostolus 1. Cor. 4. *Dispensatores mysteriorum Dei*; & à Spiritu sancto regimini Ecclesie præpositi sint, Act. 20. *Spiritus sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei*: qui tamen hoc regimen, & illa dispensatio subordinatur regimini, & dispensationi generali, quam summus Pontifex in vniuersam Ecclesiam obtinet, ideo penes illum est, eiu(s)modi potestatem in Episcopis ob causas aliquas iustas, & rationabiles extendere, vel restringere, vt docet & fuse probat Iamb. disp. 3. de Indulg. art. 1. qui ibidem ex Nau. & alijs obseruat Cardinales etiam posse concedere Indulgentias centum dierum; idque non tam à iure, quam à consuetudine, & concessione summi Pontificis.

Quod vero spectat ad Abbates, Parochos, &c. rectè docet Bellarm. lib. 1. de Indulg. cap. 11. nullos Clericos, aut Sacerdotes Episcopis inferiores ex iure posse concedere Indulgentias, sed (vt habetur cap. *Accidentibus*, de excessibus Prælatorum) solummodo ex commissione Pontificis maximi vel Episcoporum. Vbi etiam obseruat ex S. Doctore in 4. di. 20. q. 1. a. 4. q. 1. nullos propriè loquendo in Ecclesia esse, aut dici debere Prælatos, nisi solos Episcopos; cum sint integri alicuius populi Rectores, & quasi in quodam Ecclesiastico regno præsent hominibus omnium aratum, sexuum, ordinum, & conditionum; Abbates vero & Parochi sint quasi vnius familie patres: vnde, cum Indulgentiarum concessio non nisi ad Ecclesie Prælatos spectat, sequitur illam esse Episcoporum propriam, non verò aliorum, qui ipsi sunt in Ecclesia inferiores.

Dicendum 3. non solum legitimam auctoritatem, sed etiam iustam aliquam, & rationabilem causam requiri ad hoc, vt licitè, & validè Indulgentia conferantur. Ita S. Thom. S. Bona, & alij quos citat, & sequitur Bellarm. sup. cap.

cap. 12. & constat ex Extrauag. *Unigenitus*, vbi Clemens dicit Christum Dominum Ecclesie thesaurum per Vicarios reliquisse fidelibus dispensandum *Salubriter & extrarationabilibus, & iustis causis*: & ex Conc. Constantiensi sess. vlt. vbi dicitur suspectos de hæresi interrogandos esse, an credant summum Pontificem concedere se Indulgentias *ex causa rationabili*.

Quæres, quænam causa iusta, & rationabilis esse debeat ad concedendum Indulgentias. Respon. iuxta probabiliorum Doctorum sententiam ad id requiri, modo, vt causa illa sit pia, & Deo grata, sed etiam quam habeat cum ipsa Indulgentia proportionem. S. Bonau. Rich. Major, Sor. Nau. & alij plures citat, & sequitur Bellarm. cit. cap. 12. Ad hanc proportionem duo præsertim requiruntur: primum est, vt concedatur Indulgentia ob pium aliquod finem, cuius affectio sit magis Deo honorifica, & Ecclesie utilis, quàm pœnitentialis satisfactio, quæ per Indulgentiam relaxatur: secundum est, vt ad Indulgentiam illam percipiendam opus aliquod faciendum scribatur, quod sit aptum & vtile ad finem huiusmodi consequendum: e. g. quando summus Pontifex Indulgentiam concedit ijs, qui verè pœnitentes, & confite ac sacra Communione refecti preces, & alia pietatis opera pro hærese extirpatione, & Christianorum pace Deo obrulerint; finis quem sibi proponit Pontifex, licet hærese extirpatio & Christianorum pax, est hæc dubiè maximè Deo honorificus, & Ecclesie proficuum opera item ad finem illum obtinendum iniuncta, id aptissima sunt, vt per se patet; & sic proportio debita peritur.

De hac verò causa, eiusque iusta proportionem percipiendi Indulgentias iudicium esse debet, & alii a temerè de eiusmodi rebus iudicare: imò (vt docet Hamb. disp. 3. art. 4.) periculosum est, quascunq; Indulgentias quibuslibet ex causis concessas parui facere.

unde ibidem observat Indulgentias illas, quæ conceduntur usui granorum benedictorum, rosariorum, piarum imaginum, & similiarum rerum, quæ minimi momenti videntur, ex causa maximè justa, ac rationabili à summis Pontificibus interdum posse concedi.

Rectè tamen observat Laym. cap. 4. de Indulg. post Nav. & alios, quòd quamvis causa sufficiens, & justa in concessione Indulgentiæ alicujus u. g. plenariæ reperiatur, fieri tamen posse, ut non omnes integram consequantur; si videlicet illorum aliqui ad maximam pro peccatis commissis temporalem pœnam subeundam obligati opus iniunctum repidè peragant: quia, quamvis causa Indulgentiæ in se justa sit, illorum tamen respectu aliquo pacto deficit ob imperfectam dispositionem; quod etiam constat ex Extravaganti 1. Bonificii 8. de pœnit. & remiss. & ex S. Bonav. in 4. dist. 20. part. 2. art. 7. quæst. 6. ubi dicit *Homines plus vel minus participare de Indulgentia, prout plus vel minus ad illius causam accedunt.*

PARAGRAPHUS III.

Quanam conditiones requirantur in eo, qui Indulgentiarum fructum percipere intendit.

P RIMA conditio est, ut sit homo baptizatus, ut ex communi & certa Theologorum sententia docet Suar. disp. 53. sect. 4. thesaurus siquidem Ecclesiæ valide dispensari non potest nisi filiis Ecclesiæ; nec absolvi possunt ab Ecclesiæ, qui eius jurisdictioni non subsunt: Nav. tamen & alii apud Laym. cap. 6. de Indulgentiis existimant probabile esse, Catechumenis tum vivis, tum defunctis Indulgentias per modum suffragii prodesse posse.

Secunda conditio est, ut is qui percipit Indulgentias,
subditus

subditus sit illius qui eas concessit: neque enim nisi subditis Indulgentiæ concedi possunt, vt habe. ur ex cap. Quod autem, & ex dictis §. præc. constat.

Tertia conditio est, vt non sit excom. nunciatio, qua maiori ligatus; hæc enim priuat hominem participatione bonorum spiritualium communium, vt supponimus ex dicendis infra suo loco.

Quarta conditio est, vt sit in statu gratiæ sanctificati eo tempore quo Indulgentiæ fructum percipit: potest quidem temporalis remissio, culpæ remissionem præsupponit, vt ex S. Thomæ & Theologorum communi sententia docet Bellarm. cap. 13. & ex ante dictis satis constat.

Verum circa hanc quartam conditionem difficultas est, an status gratiæ requiratur in suscipiente Indulgentiam, non solum quando eius fructum percipit, sed etiam cum exequitur opera ad illarum perceptionem iniuncta. Palud. S. Anton. & alii apud Bellarm. supra existimant, satis esse, vt is qui lucratur indulgentiam, sit in statu gratiæ eo tempore, quo eius fructum percipit: licet tamen, Sor. & alii apud eundem Bellarm. assensum requiri gratiæ statum etiam tunc, quando iniunctum opus perficitur; quorum sententiam Bellarminus preferesse tutiorem, & in quibusdam etiam casibus opinor certam; cum videlicet præscribitur, vt opera iniuncta in statu gratiæ fiant, quod in plurimis summorum Pontificum diplomatis præscribitur, in quibus Indulgentia conceditur iis, qui verè contriti, & confessi Ecclesiæ, quas visitauerint, ibi que orauerint pro pace. Imò Bellarminus existimat id semper subintelligi, quamuis non exprimitur, quando iniunctum opus tale est, vt minus conferat ad finem, ad quem Indulgentia confertur, vt ad placandum Deum, ad impetrandam pacem, nisi sit in statu gratiæ; peccatores enim Deus non exaudit, nec opera mortua Iustitiæ eius placari aut misericordiam exorari potest: quare consultissimum est, vt, quando quis Indulgentiam percipere cupit, primùm peccata sua sacramentali confessione, vel saltem perfectæ Confessionis

tionis actu eluere curet: quæ quidem contritio ad omnia peccata non solum mortalia sed etiam venialia extendi debet, vt ad remissionem pœnarum illius debitarum Indulgentia quoque extendatur.

Quinta denique conditio est, vt is qui Indulgentiam percipere cupit, id omne perficiat, quod ad illam consequendam iniunctum fuerit: vnde si ex ignorantia, aut obliuione, aut etiam iusto aliquo impedimento partem aliquam operis iniuncti quamuis inculpabiliter omittat, effectum Indulgentiæ non consequitur, vt ex S. Thoma & aliis docet Bellarm. cap. 13. quia secundum commune Theologorum axioma, *Indulgentia tantum valent, quantum sonant.*

Quæres, vtrum, quando in Pontificiis diplomatibus habetur Indulgentiam concedi pœnitentibus vere contritis, & confessis, confessio sacramentalis necessaria sit ad eam lucrandam. Resp. secundum probabiliorem, & ratiorem sententiam, in eo qui peccati alicuius mortalis sibi conscius est, requiri actualem confessionem, quando illius mentio expressa habetur in Pontificiis litteris; nec sufficere solam contritionem, quamuis veram & perfectam, vt asserunt S. Anton. Adrian. Nau. & plures alii apud Bellarm. supra. In eo autem, qui nullius peccati mortalis conscientiam habet, actualem confessionem minime esse necessariam, vt docent idem S. Anton. Suar. & alii apud Laym. cap. 6. de Indulg.

Quod spectat ad Indulgentias, quæ defunctis fidelibus in Purgatorio existentibus applicantur, certum est, id ab Ecclesia valide, & fructuose fieri posse: fideles siquidem defuncti cum fidelibus viuentibus ita coniuncti sunt, vt vnã cum illis Ecclesiam efficiant; proindeque si particularibus suffragiis & orationibus viuentium iuuari possunt, à fortiori poterunt per applicationem satisfactionis Christi, & sanctorum subleuari. Et hæc est communis, & certa doctrina S. Thomæ, S. Bonau. & aliorum Doctorum, quos citat Bellarm. capite 14. Quæ etiam ex communi Ecclesiæ praxi satis constat, in qua (vt ibidem refert)

L

Pascha.

Paschalis I. qui ante septingentos annos Apostolicam Sedem obtinebat, & plures alij summi Pontifices Indulgentias defunctis applicandas concesserunt.

Querunt aliqui, vtrum Indulgentiæ pro defunctis concessæ certò, ac infallibiliter illis profint. Affirmant Sot. Nau. Suar. & alij, quos citat Laym. cap. 7. de Ind. quorum sententia, licet sit probabilis, contraria tamen (quæ est S. Bonau. Rich. Duran. Cordub. Cani, & aliorum, quos citat & sequitur; Ibidem. quæ est, hunc Indulgentiarum pro defunctis effectum pendere ex liberali Dei acceptantis voluntate) probabilior videtur; cum neque ex villo scripturæ loco, neque ex vlla certa traditione constet, Deum illas satisfactiones ex Ecclesiæ thesauro depromptas, & ab eadem Ecclesia sibi oblatas pro defunctorum liberatione acceptaturum promississe; præsertim cum ipsa Ecclesia Indulgentias illas pro defunctis concedat, non per modum absolutionis, sed per modum suffragij, tanquam ipsum Deum supplicans, vt eiusmodi satisfactionem, seu solutionem pro defunctorum subleuatione misericorditer acceptare dignetur.

Quod etiam ex ipsius Ecclesiæ praxi confirmari potest, quæ post applicatam alicui defuncto in particulari penitentiam Indulgentiam, v. g. per sacrificium in altari privilegiato pro ipso oblatum, nihilominus pro eodem opere, & sacrificare non desinit; quo facto tacite declaratur, Indulgentias quamuis maximè salutares, non tamen semper infallibilem effectum pro ipsis defunctis habere, sed pendere ex diuina misericordia: quod tamen non debet fideles viuentes reddere segniores, imò potius excitare, vt maiori affectu, & charitate ipsis defunctis per orationes, aut sacrificia, aut Indulgentiarum applicationem, aut alium quæcumque modum opitulentur.

¶

PARAGR

PARAGRAPHUS IV.

Quid de Purgatorio sentiendum sit.

CATHOLICA veritas, cui firmiter adhaerendum est, docet esse Purgatorium; id est, locum quemdam, in quo tanquam in carcere post hanc vitam vsque ad certum & definitum tempus detinentur, ac purgantur animæ fideles, quæ in statu quidem gratiæ, sed tamen nondum plenè à peccatis purgatæ è corporibus exierunt, vbi fidelium viuorum orationibus, & suffragijs, ac præsertim sanctissimo Missæ sacrificio possunt subleuari. Hanc veritatem olim VValdenses, Albigenes, Apostolici, & plures alij Catholicæ fidei hostes impugnarunt, vt videre est apud Bellarm. Lib. 1. de Purg. cap. 1. quibus adiunxerunt se hodierni hæretici tam Lutherani, quàm Caluinistæ, qui omnes nullum esse post hanc vitam Purgatorium contendunt, sed animas statim vt à corporibus separantur, vel in cælum euehi, vel in infernum detrudi.

Refellitur hic error, & nostræ fidei veritas probatur 1. ex scriptura: 2. Mach. 12. vbi dicitur, quòd *Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, vt à peccatis soluantur*: quæ verba, cum neque de beatis, neque de damnatis intelligi possint, sequitur, vt de quodam tertio hominum genere sint intelligenda, qui habeant adhuc aliqua vincula; à quibus post mortem solui queant; proindeque de illis, qui in Purgatorio detinentur. Hunc autem librum Machabæorum esse Canonicum (quidquid hæretici in contrarium dicant) constat non modò ex Concil. Trid. sess. 4. in decr. de Canon. script. sed etiam ex Concil. Carth. 3. (cui interfuit, ac subscripsit S. Aug.) cap. 47. item ex S. Innocentio I. Epist. 3. ad Exuperium cap. vlt. & ex Gelasio I. in Concil. 70. Episcoporum, vt refertur dist. 15. cap. *Sancta Romana*, Probatum etiam ex II. 4. *Si abluerit Dominus sordes filiarum Sion, &c. in spiritu iudicij, & spiritu ardoris*: quem locum de pœna Purgatorij explicat

cat S. Aug. lib. 20. de ciuit. cap. 25. Item ex S. Matth. 12. vbi dicit Dominus, quædam peccata esse, quæ non remittuntur neque in hoc sæculo, neque in futuro. Vnde colligunt SS. Patres, quædam peccata remitti in futuro sæculo, id est, post hanc vitam, per orationes, & suffragia Ecclesiarum. Ita S. Aug. lib. 21. de ciuit. cap. 24. & lib. 6. in Iulianum c. 5. S. Greg. lib. 4. Dialog, c. 39. & S. Bern. Hom. 66. in Cant.

Probatur 2. ex variis Conciliis, in quibus præscribitur, vt orationes & suffragia pro defunctis fidelibus offerantur: vt in Concil. Carthag. 3. cap. 29. Bracaren. 1. c. 39. & Aurelian. 2. cap. 14. vnde sequitur, aliquos fideles defunctos in tali loco esse, vbi orationibus & suffragiis viuentium iuuari possint, proindeque esse in Purgatorio.

Probatur 3. ex SS. Patribus, qui Purgatorium apertissime afferunt, vt S. Greg. Nyss. oratione pro mortuis circa medium, vbi de iusto ex hac vita excedente loquens dicit, quod non poterit à corpore egressus diuinitati participare, nisi maculas animo immixtas Purgatorius ignis absterget: & S. Aug. lib. 21. de ciuit. c. 24. loquens de iusto qui cum leuibus peccatis decedunt, Tales (inquit) consistante Iudicij diem per penas temporales, quas eorum spiritus patiuntur, purgatos, æternis supplicijs non tradendos. Item ex alijs SS. Patribus, qui pro fidelibus defunctis orandum, ac Missæ sacrificium offerendum esse dixerunt, vt S. Cyrill. Hierosolym. Catech. 5. Mystag. Pro omnibus inquit, oramus, qui inter nos vitæ sancti sunt, maximum credentes esse animarum iuuamen: S. Greg. lib. 4. Dialog. cap. 55. Multum, inquit, solet animas etiam post mortem sacræ hostiæ salutari adiuuare; ita vt hanc nonnunquam ipsorum defunctorum anima expetere videantur.

Porro, cum tantummodo fidelium iustorum animæ in Purgatorio detineantur, quæ ab omni peccati mortalis reatu immunes, ex hac vita decedunt, sequitur, ob duas tantum causas ibi purgari debeant, nimirum vt pro peccatis venialibus, cum quibus nondum quousque culpam remissis à corporibus exierunt, vel pro peccatis temporibus

temporalibus, quæ peccatis mortalibus, aut venialibus quoad culpam remissis debentur, pro quibus plenè non satisfecerunt.

Hæ autem animæ in Purgatorio existentes, pro peccatorum illorum expiatione grauissimas haud dubiè pœnas patiuntur; adeò vt SS. Patres doceant pœnas illas Purgatorii quibuscunque huius vitæ pœnis esse longè grauiore, vt S. Aug. in Psal. 37. S. Greg. in Psal. 3. pœnitentialem, & alij, quos citat Gamach. cap. 5. de Purgat.

Quamuis autem Doctores quidam Catholici, vt Dyon. Carth. lib. de quatuor nouissimis art. 47. & Michaël Baius lib. 2. de meritis operum c. 8. existiment, grauissimam animarum illarum pœnam in eo consistere, quòd nullam suæ salutis habeant certitudinem, sed quasi suspensæ, & dubiæ occulta quadam iudicij diuini dispositione teneantur; communis tamen Theologorum doctrina est, animas fideles in Purgatorio detentas, de salute sua æterna certas ac securas esse: tum quia (vt docet S. Thom. 22. q. 18. a. 3.) spes Theologica in illis manet, ac proinde etiam fides, ex qua certissimè scire possunt, animas in Purgatorio detentas esse saluandas; aliunde verò satis certò sciunt, se esse in Purgatorio non verò in inferno: tum ex dictamine propriæ conscientiæ; norunt enim se Deum super omnia amare, nec vllò aduersus eum odio moueri, neque etiã ab alijs animabus secum detentis, vident illum blasphemari, vt fit à reprobis in inferno, sed potiùs laudari: quæ omnia fusiùs explicata & probata habentur apud Gamach. c. 3. & vlt. de Purg. & Bellarm. lib. 2. de eod. Purgat. c. 4. qui etiam c. 7. obseruat ex Beda & alijs probatis authoribus diuersos esse in Purgatorio pœnarum gradus, disparemque animarum statum, quarum aliæ alijs longè minùs torquentur; imò earum aliqua nullum alium nisi tantummodo dilatã feclicitatis dolorem sustinent.

Quæres 1. vbinam sit Purgatorij locus? Resp. locum Purgatorij ordinariũ esse in ipsiis terræ visceribus, vt docet S. Thom. S. Bonau. Sot. & alij apud Gamach. cit. c. 5.

L 3   Diximus,

Diximus, ordinarium: quia interdum ex aliqua diuina dispensatione purgantur animæ in aliis quibusdam locis; vel quia in ijs peccauerunt, vel etiam ad instructionem & terrorem viuorum, vt ex S. Greg. S. Thoma, Petro Damiano, & alijs obseruat idem Gamach.

Quæres 2. quanto tempore animæ in Purgatorio detineri debeant? Resp. id ab eo solo cognosci, cuius iudicio iusto illic detinentur; certum nihilominus esse, aliquas illic animas pluribus annis, imò etiam sæculis detineri; cum Ecclesia probet consuetudinem illam annuaria celebrandi pro aliquibus defunctis, etiam si confiteamur illos ante ducentos, vel etiam plures annos ex hac vita migrasse; quod minimè probaret, si tamdiu eas illic detineri posse, certum esset.

Quæres 3. an animæ ex Purgatorio aliquando egredi possint, & hominibus appareant. Resp. non magis ex Purgatorio, sed & ex ipso inferno, imò etiam ex limbo animas, Deo ita volente, egredi posse, & de factis interdum egressas fuisse, aliisque viuentibus apparuisse, vt docet S. Aug. lib. de cura pro mortuis agenda cap. 16. & id ipsum variis exemplis, & historiis ex præstantissimis & fide dignissimis authoribus probat Bellar. cit. lib. 3. cap. 8.

